26. Pencere üzerine

Abdulmuhsin Bey: “Hazret-i Üstad, Otuz Üçüncü Sözün Yirmi Altıncı Penceresinde Allah’ın Sermediyetini ırmaktaki kabarcıklar ile ispat eder. Bu konuyu açıklar mısınız?”

Yeryüzünün soğuk ve katı yüreğini ısıtan ve sevimli kılan unsurlardan biri güneşse, biri de sudur.

Kıvrım, kıvrım akan çaylar ve ırmaklar içimizi bir serçe kuşu kalbi heyecanıyla doldurur zaman zaman. Masmavi gökyüzüne inat, yeryüzüne çöreklenip billûrlaşan görüntüsü ile ırmaklar, etrafında dalgalanan binlerce zümrüt yeşili ağaçlarla, içinde cıvıldaşan sayısız canlılarla seyri doyumsuz lahutî bir havaya bürünürler.

Bir ırmak kenarına oturabilirsek günün birinde, yer yer sessiz, yer yer haşin ve yırtıcı nağmelerle akıp giden suyun şırıltısının ruhumuzu derinden sarstığını hissederiz. Dinlendirici bir sarsıntıdır bu.

Dalıp gideriz suyun masmavi taneciklerinde, tanecikleri yırtarak yukarı fırlayan ve hemen patlayıp sönüveren kabarcıklarında. Yorgun gözlerimiz dinlenir. Hafızamız ilk günkü kadar berraklaşır. Ruhumuz yeni bir diriliş sabahına doğar.

Suyun vazgeçilmezliğini, tevazuunu, şeffaflığını, akıcılığını, bir büyük hakikate ayna oluşunu düşünürüz o an. Bütün canlıların, bir yudum suya hasret hayatları gözümüzün önünden geçit resmi yapar. Su ne kopmaz, ayrılmaz bir parçamızdır! Hayatımızın dörtte üçüdür su. Nitekim “Allah bütün canlıları sudan yaratmıştır”1 der Kur’ân.

Mütevazıdır su. Gözü yukarılarda değildir. Yukarılarda bulursa kendini, ne yapıp eder, her kalıptan geçer, iğne deliğinden süzülür, hep aşağılara doğru bırakır kendini. Yükseklerde fazla eğlenmekten hayâ ediyor, hicap duyuyor gibidir. Toprakla bütünleşir aşağılara doğru inerken. Toprağın tevazu rengine bürünür.

Bu tevazu ile göklere yükselmek istercesine uzanan ağaçları, yaprakları, çiçekleri, canlıları, nihayet hayatı netice vermiş olması, beşeriyeti üzerinde ibretle düşünmeye çağırır.

Şeffaftır su. İçinde hiçbir şey gizli kalmaz. Bu şeffaflıktan rahatsız olan balıklar varsa bırakın koylara, girdaplara kaçsınlar.

Yeryüzünde, gökyüzünün; mülk âleminde, melekût âleminin aynasıdır su. Görünen âlemle görünmeyen âlem arasında, hava ile el ele bir köprü kurmak ister. Bazen Celâlî, bazen Cemali isimlerin tecellisine mazhar olur. Hava gibi.

Suyun akıcılığı gözümüzü karartır bazen. Ne baş döndürücü bir akıştır o! Zaman gibi… Mekân gibi… Ömür gibi… Hayat gibi!… Akar, akar, akar!…

Silkiniriz. Bir an, bizi de alıp gidecek sanırız. Ama yok, bizi alıp gitmez o. Bizi alıp gidecek başka bir seldir çünkü zaman seli…

Biz zaman selinin içindeyiz. Dur durak bilmez zaman selinin. Bir yokuştan iner gibi akarız. Selin bir yerinde şerit kopar. Sel devam eder, ama biz başka bir mekâna girmiş oluruz.

Kulaklarımızda selin uğultusu. Dönüp, dönüp sönen kabarcıklar ömrün geçiciliğini, hayatın akıcılığını bir tokat gibi yüzümüzde şaklatır. Zaman ırmağı akmaya devam etse de, kabarcıkların sönüşü gibi söndüğümüzü düşünür, silkiniriz.

Kabarcıklar bize ayna olmuştur, fani olan her şeye ayna olmuştur.

Biz böyle düşünürken, kabarcıklardan bir isyan yükselir. Kabarcıklar, fani olandan çok, başka bir hakikate ayna oluşunu haykırır, işitebiliyorsak eğer.

Kabarcıkların dilini Bedîüzzaman Hazretleri çözer. Yirmi Altıncı Pencere'den bakarız kabarcıklara. Ufkumuzda bir an şimşekler çakar.

Kabarcıklar gülümseyip geçmiştir. Geçenlerin yerine gelen kabarcıklar da parlayıp kaybolurlar. Sonra bir diğer grup, onları takip eder; bir başka grup onları… Kabarcıklar kâfile kâfile parlayıp, akabinde yok olurlar. Her gelen parlayıp söner. Yerine bir başkası, bir başkası…

Ama güneş daimidir.

Kabarcıklar parlayıp sönmeleriyle, ışığın kendi dükkânlarında bulunmadığını; ışığı, daimî bir güneşten aldıklarını haykırırlar.

Tıpkı zaman ırmağında akıp giden varlıkların yüzünde parlayıp sönen güzellik sıfatının bir Cemal-i Sermedî'ye, hayat sıfatının bir Hayy-ı Kayyum'a işaret ettiği gibi.

Yirmi Altıncı Pencere, kabarcıklara tercüman olmuştur. Kabarcıklar, artık anlaşılmaz

baloncuklar değildir. Mesajları okunan birer mektup hüviyetindedirler.

Dipnot:

1. Nur Sûresi, 24 /45.